

Arrest

nr. 232 181 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 21 augustus 1988 in Maracay in de staat Aragua. U heeft steeds bij uw ouders in Santa Rita gewoond, gelegen in de gemeente Francisco Linares Alcántara in Aragua. U heeft verpleegkunde gestudeerd en behaalde in 2011 uw universitair diploma. Na uw afstuderen bent u als verpleegster beginnen werken voor het Ministerie van Volksgezondheid. U werkte vooral in Santa Rita maar werd tevens uitgestuurd naar gezondheidscentra op andere plaatsen in Aragua.

Sinds 2010 bent u lid en activiste van de oppositiepartij Voluntad Popular. U ging naar vergaderingen van de partij, organiseerde af en toe kleine vergaderingen bij u thuis en nam in 2017 en 2018 een aantal keren deel aan betogingen tegen de huidige regering. In 2017 kreeg u voor het eerst problemen met uw werkgever. U weigerde – tegen het bevel van uw werkgever in – enkel en alleen patiënten met een Carnet de la Patria medische zorgen te geven. U weigerde eveneens deel te nemen aan pro-regeringsbetogingen en te stemmen op de regeringspartij tijdens de presidentsverkiezingen. U klaagde ook het gebrek aan medicatie aan en u weigerde om vervallen medicatie aan patiënten te geven. U zette tijdens uw werkuren eveneens uw patiënten aan om te betogen en de oppositie te steunen, wat niet in dank werd afgenomen door uw werkgever. Alexis Zamora, de burgemeester van de gemeente Francisco Linares Alcántara, kwam regelmatig naar het gezondheidscentrum waar u werkte om u in het oog te houden. Hij bedreigde u verbaal. Hij zei dat u de regeringspartij moest steunen omdat u uw werk te danken had aan de regering en dat u zelf goed wist wat u zou overkomen als u niet zou gehoorzamen. Hij wees op zijn samenwerking met de colectivos, gewapende aanhangers van de regering. Daarnaast verloor u door uw kritiek en steun aan de oppositie ook een aantal voordelen die u kreeg via uw werk, zijnde de medische verzekering voor u en uw ouders, goedkopere medicatie voor uw moeder die ziek is, en voedselpakketten. U moest ook meer en meer shiften werken. Eind september 2017 werd u door het Ministerie van Gezondheid een maand naar de staat Bolívar gestuurd om daar te werken in de Eldorado gevangenis. U stelde dat het een intimidatiecampagne was aan uw adres. De gevangenen zeiden dat ze alles over u wisten, dat u een goede verpleegster was maar dat u moest stoppen met de regering tegen te werken. Na een maand keerde u terug naar huis om te stemmen voor de regionale verkiezingen en ging u terug aan de slag in de staat Aragua.

Op 19 juli 2018 heeft u deelgenomen aan een protest van het gezondheidspersoneel in Maracay. Die dag werden er traangasbommen gegooid en werd u geduwd en geslagen door de politie. U ging voor verzorging naar het ziekenhuis en bleef vervolgens bij uw grootmoeder in de gemeente Santiago Mariño. U ging niet meer naar uw werk. Op 20 juli 2018 heeft u in het kantoor van het Cuerpo Investigaciones Científicas Penales Y Criminalísticas (CICPC) in Turmero klacht ingediend tegen de politieagenten die u hadden aangevallen. Op 21 juli 2018 kwamen er mannen van het colectivo Los Tupamaros, naar uw ouderlijke huis in Santa Rita. Ze waren op zoek naar u. U denkt dat ze u zochten omwille van uw deelname aan de manifestatie en uw aangifte en dat ze door burgemeester Alexis Zamora werden gestuurd. De Tupamaros kwamen ook nog op 22 juli en 23 juli 2018 naar uw ouderlijke woning. U bleef ondergedoken bij uw grootmoeder. Op 8 augustus 2018 werd u 's ochtends vroeg op straat aangevallen door Tupamaros die u zeiden dat u niet meer mocht betogen. Op 9 augustus 2018 diende u opnieuw een klacht in bij het CICPC. U besloot uiteindelijk te vertrekken uit uw land.

U heeft Venezuela op 4 september 2018 legaal verlaten vanaf de luchthaven Maiquetia in Caracas. U vloog naar Lissabon en verder naar Brussel. U kwam hier aan op 5 september 2018 en diende op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. In België vernam u van uw familie in Venezuela dat de colectivos u op 10 oktober 2018 en op 20 november 2018 nogmaals zijn komen zoeken in uw ouderlijke woning. Ook rijden er voortdurend moto's rond uw huis in Santa Rita. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden omwille van uw houding tegen de regering.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort; een document ter bewijs van uw woonplaats in Santa Rita; een foto van uw diploma verpleegkunde; kopieën van drie werkattesten van de Corporación de Salud del Estado Aragua (d.d. 21/05/2018, 24/06/2018 en 01/08/2018); een document ter bewijs dat u actief lid bent van de Voluntad Popular; kopieën van drie verklaringen op uw naam aangaande de vervallen medicatie in het gezondheidscentrum waar u werkte (d.d. 05/09/2017, 18/12/2017 en 09/01/2018); het medisch verslag van uw verzorging in het ziekenhuis na de aanval van de politie tijdens de manifestatie in Maracay (d.d. 19/07/2018); kopieën van uw twee aangiftes bij het CICPC (d.d. 20/07/2018 en 09/08/2018); een internetartikel aangaande de mars van verplegers in Maracay van 19 juli 2018 waaraan u zegt te hebben deelgenomen; een foto van u die aan het werk is in het gezondheidscentrum; een foto van u die contraceptiva aan het uitdelen is op straat; drie foto's van u die aan het werk is in de Eldorado gevangenis in de staat Bolívar; en een foto van het politiekantoor dat is gelegen naast het gezondheidscentrum waar u werkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij uw beweerde politiek profiel. Zo legde u gebrekkige verklaringen af over de Voluntad Popular, de oppositiepartij waarvan u sinds 2010 officieel lid zou zijn (CGVS, p.11). Gevraagd waarom u in 2010 lid werd van de partij, repliceerde u zeer kort dat u altijd tegen de regering bent geweest (CGVS, p.11). Gevraagd uit te leggen wat er in 2010 was gebeurd dat u toen besloot om u in te zetten voor de Voluntad Popular, antwoordde u dat u door de campagnes van Leopoldo Lopez, de oprichter van de Voluntad Popular, besloot om hem te steunen (CGVS, p.11). Gevraagd voor wat Leopoldo Lopez in 2010 campagne voerde, stelde u vaagweg dat hij de mensen ervan wilde overtuigen dat hij Venezuela een betere toekomst zou kunnen geven (CGVS, p.11). Gevraagd wat u zo aansprak in de partij, kwam u niet verder dan te stellen dat u wilde deelnemen, wilde helpen en dat u een activiste wilde zijn (CGVS, p.11). Gevraagd waarom u net koos voor Voluntad Popular, antwoordde u opnieuw zeer algemeen dat u anderen ervan wilde overtuigen dat er een andere weg is, een betere weg (CGVS, p.11). Opnieuw gevraagd waarom u precies koos voor Voluntad Popular, eerder dan voor een andere oppositiepartij, stelde u kortweg dat u Leopoldo Lopez wilde steunen (CGVS, p.11). Gevraagd wat u dan zo goed vond aan Leopoldo Lopez, repliceerde u dat hij een leider is, een transparant persoon en dat hij de Venezolanen de zin gaf om beterschap te zoeken (CGVS, p.12). Gevraagd naar de geschiedenis van de partij, stelde u dat Leopoldo Lopez de partij oprichtte en dat zijn vrouw Lilian Tintori de zaken overnam van hem na zijn arrestatie in 2014 (CGVS, p.12). U herhaalde dat de partij samen aan een beter Venezuela wil bouwen en de jongeren van gedachten wil doen veranderen over het socialisme, hen wil overtuigen om te studeren en te werken (CGVS, p.12). Dat het u duidelijk moeite kostte om het CGVS spontaan te vertellen over uw keuze voor de Voluntad Popular en dat uw verklaringen over de partij op de vlakte bleven, zetten de geloofwaardigheid van uw – naar eigen zeggen – jarenlange lidmaatschap van de Voluntad Popular, op de helling.

Betreffende dat lidmaatschap van de Voluntad Popular, legde u een attest neer dat u heeft afgedrukt van de website van de partij ter bewijs dat u een geregistreerde activiste bent van de partij (zie stuk 5). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat eender wie met een Venezolaanse identiteitskaart op eender welk moment zich via de website kan registreren als lid van de Voluntad Popular, zonder bijkomende controle (zie <http://voluntadpopular.com/index.php/activismo>), en dat het aldus geenszins een objectief bewijs is van uw lidmaatschap. U stelde verder dat u een partijlidkaart had maar dat deze kaart in uw portefeuille zat die werd gestolen (CGVS, p.6). U verklaarde eerst dat uw handtas met portefeuille werd gestolen tijdens de manifestatie van 19 juli 2018 waaraan u had deelgenomen (CGVS, p.16), om even later uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat uw handtas werd gestolen toen u werd aangevallen op 8 augustus 2018 (CGVS, p.22). U wijzend op uw eerdere verklaringen, kwam u niet verder dan te ontkennen dat u eerst had gezegd dat uw handtas tijdens de protestactie van 19 juli was gestolen (CGVS, p.22). Het eenvoudigweg ontkennen van wat u eerder had verklaard, is evenwel geen afdoende uitleg voor voornoemde tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de Voluntad Popular en uw asielrelaas verder ondermijnt.

Voorts weten ook uw verklaringen over uw politiek activisme niet te overtuigen. Gevraagd wat u zelf juist deed voor de Voluntad Popular, kwam u niet verder dan te stellen dat u promotie voerde om de politiek te verbeteren (CGVS, p.12). U erop wijzend dat u veel te algemeen antwoordt en gevraagd concreet te zijn, repliceerde u dat u tijdens uw werk met uw patiënten over politiek sprak, dat u hen zei dat de mentaliteit van het socialisme moest veranderen en hen opriep om op te komen voor hun rechten en te protesteren voor een betere toekomst (CGVS, p.12). Samengevat dat u met uw patiënten over politiek sprak en gevraagd of u ook specifieke activiteiten deed voor de Voluntad Popular, repliceerde u dat u aan uw patiënten zei dat ze zich vrijwillig konden registreren bij de partij en konden deelnemen aan betogingen (CGVS, p.13-14). Gevraagd of u nog andere activiteiten had voor de partij, repliceerde u dat u naar de vergaderingen in Las Delicias ging om u te informeren over de beslissingen die werden genomen over de betogingen. Ter verduidelijking gevraagd of u ook zelf deelnam aan manifestaties, antwoordde u dat u vooral anderen activeerde om te gaan betogen en dat u zelf minder ging omdat u druk bezig was met uw werk (CGVS, p.14-15). Gevraagd hoe vaak u heeft deelgenomen aan manifestaties en/of protestaties, repliceerde u vaagweg dat u heeft deelgenomen aan de manifestaties tijdens de staking van de verplegers (CGVS, p.14). Gevraagd of u over één of meerdere manifestaties praat, stelde u dat het meerdere manifestaties betreft (CGVS, p.14). Nogmaals gevraagd aan hoeveel manifestaties u aldus heeft deelgenomen, stelde u dat u aan ongeveer vier manifestaties deelnam en herhaalde u dat u niet veel tijd had en dat u vooral moest werken (CGVS, p.14). Gevraagd in welke periode u heeft deelgenomen aan die vier manifestaties, sprak u over de jaren 2017 en 2018 (CGVS, p.14). U preciseerde dat het – voor zover u het zich nog herinnert – een bijeenkomst van de Voluntad Popular betrof op de dag van de gouverneursverkiezingen van 2017, een bijeenkomst op de

dag van de presidentsverkiezingen van 2018 en de manifestatie van 19 juli 2018 (CGVS, p.14-15). U sprak daarnaast nog over een betoging tegen Chavez jaren geleden en één in 2014 na de arrestatie van Leopoldo Lopez (CGVS, p.15). Dat u sinds 2010 actief lid zou zijn van de Voluntad Popular maar dat u zelf maar een viertal keer op straat bent gekomen om uw ongenoegen te uiten tegen het regime, relativeert uw beweerde activisme. Het is bovendien bedenkelijk dat u zelf amper ging protesteren maar dan wel actief uw patiënten hiertoe zou aanzetten, met alle risico's vandien.

Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw beweerde deelname aan bijeenkomsten van de Voluntad Popular en uw deelname aan betogingen (CGVS, p.16). U stelde dat u een paar foto's had op uw telefoon en dat u politieke berichten op uw Facebookaccount had gepost maar dat u alles heeft gewist opdat de Venezolaanse autoriteiten geen bewijs van uw activisme zouden kunnen terugvinden (CGVS, p.14 en p.16). Hoe dan ook is het bedenkelijk dat u die – volgens uw verklaringen – al sinds 2010 politiek actief was voor de oppositie, helemaal geen begin van bewijs van uw politieke activiteiten kan neerleggen. Zelfs indien u zaken zou hebben gewist, kan toch worden aangenomen dat u nog via anderen aan foto's of andere bewijsstukken zou kunnen geraken.

Daarnaast verklaarde u dat u zelf kleine vergaderingen organiseerde bij u thuis. Gevraagd te vertellen over deze vergaderingen, kwam u niet verder dan te stellen dat jullie samenkwamen om te zien wat jullie konden doen toen de leider van de Voluntad Popular in Aragua werd gevangen genomen (CGVS, p.13). Gevraagd wat hierover dan concreet werd beslist tijdens die vergaderingen bij u thuis, antwoordde u naast de kwestie dat hij professor is aan de universiteit van Carabobo (CGVS, p.13). De vraag herhaald, repliceerde u dat jullie geen geld hadden om hem te helpen maar dat de universiteit van Carabobo hem heeft geholpen (CGVS, p.13), wat dan ook vraagtekens zet bij het doel van de door u beweerde vergadering. Gevraagd wat er verder nog werd besproken tijdens die vergaderingen bij u thuis, antwoordde u algemeen dat jullie spraken over de situatie, over de gouverneursverkiezingen van oktober 2018 en over het boycotten van de presidentsverkiezingen van mei 2018 (CGVS, p.13). Uw verklaringen bleken opnieuw te moeizaam en te vaag om te kunnen overtuigen.

U stelde voorts dat het politiek activeren van uw patiënten een groot probleem was voor uw werkgever (CGVS, p.12). Gevraagd waarom u het dan deed, repliceerde u dat u aan het werken was en dat u niet wist dat ze op de hoogte waren van wat u deed (CGVS, p.12). Vervolgens sprak u zichzelf tegen en stelde u dat de socialisten aan de macht zijn in uw gemeente, dat de gemeenteraad (consejo comunal) u in het oog hield en informatie over u doorgaf (CGVS, p.12). Het roept dan ook vragen op dat u tijdens uw werkuren zo openlijk uw mening zou geven over de politieke situatie in uw land.

Wat betreft de door u vermelde problemen met uw werkgever omwille van uw uitgesproken mening tegen de socialistische regering van uw land, dient er voorts op gewezen te worden dat het bedenkelijk is dat u enerzijds zou zijn bedreigd door de burgemeester zelf en dat hij colectivos op u zou hebben afgestuurd, maar dat u anderzijds wel steeds bent kunnen blijven werken voor het Ministerie van Gezondheid. Ondanks het feit dat u – volgens uw verklaringen – steeds weigerde om naar pro-regeringsdemonstraties te gaan, inging tegen bepaalde beslissingen die werden genomen door uw werkgever, openlijk kritiek uitte, en op uw werk zelf patiënten aanzette om zich te verzetten tegen de regering (CGVS, p.19-20), werd er nooit gesproken over uw ontslag. Gevraagd waarom u niet werd ontslagen, repliceerde u dat het beter was voor hen dat u hen zou steunen in de plaats van dat u zou weggaan (CGVS, p.20). U voegde daar nog aan toe dat u uw werk graag deed en dat u goed was in uw werk (CGVS, p.20). De tweeledige houding van uw werkgever ten aanzien van u, roept hoe dan ook vragen op.

U stelde voorts dat u in september 2017 naar Bolivar werd gestuurd om er te werken in de Eldorado gevangenis met de bedoeling u te intimideren en u tot het besef te doen brengen dat u niet langer moest ingaan tegen de regering (CGVS, p.6-7, p.18 en p.20-21). Gevraagd wat er aan u werd gezegd toen u naar Bolivar werd gestuurd door uw werkgever, repliceerde u dat ze zeiden dat daar een campagne zou worden gevoerd en dat u naar daar moest gaan om die staat te steunen (CGVS, p.21). U stelde dat u er samen met andere collega's van verschillende gezondheidscentra op uit werd gestuurd (CGVS, p.21). Gevraagd waarom u denkt dat u naar daar werd gestuurd om u een lesje te leren en niet omdat ze uw extra paar handen daar toen nodig hadden, repliceerde u dat de criminelen die daar vastzaten u lieten verstaan dat ze wisten dat u de regering tegenwerkte en u bang wilden maken (CGVS, p.21), wat evenwel een blote bewering is. Bovendien keerde u na een maand op eigen initiatief terug naar Aragua en bleek het geen enkel probleem voor uw werkgever dat u daar opnieuw aan de slag ging (CGVS, p.21-22), wat verder vraagtekens doet rijzen bij uw beweerde problemen. U er opnieuw op gewezen dat het vreemd is dat de burgemeester u persoonlijk bedreigde, maar dat u ondertussen wel kon blijven werken en dat er geen stappen werden ondernomen om u te ontslagen, dat u dan een maand naar Bolivar werd gestuurd maar daarna uw oude werk weer zonder problemen kon hervatten, kwam u niet verder dan te stellen dat de burgemeester doet alsof hij een normaal persoon is maar dat hij eigenlijk doet wat hij wilt (CGVS, p.22), wat geen afdoende uitleg.

Wat betreft de incidenten die volgden op uw beweerde deelname aan de betoging van gezondheidspersoneel in Maracay, heeft het CGVS eveneens enkele bedenkingen. Volgens uw verklaringen werd u op 8 augustus 2018 aangevallen door Tupamaros die u zeiden dat u niet meer mocht betogen (CGVS, p.8 en p.24). U kon het CGVS vertellen dat u de volgende dag rond 09u00 aangifte was gaan doen van deze aanval maar gevraagd rond hoe laat u op 8 augustus was aangevallen door de Tupamaros, kwam u niet verder dan te stellen dat het in de namiddag was (CGVS, p.24). Gevraagd rond hoe laat, stelde u het niet precies te weten (CGVS, p.25). Gevraagd toch enige tijdsindicatie te geven, kwam u niet verder dan te stellen dat u brood ging kopen en herhaalde u dat het in de namiddag was (CGVS, p.25). Gevraagd of het 14u00, 15u00, 16u00, 17u00 of eerder 18u00 was, repliceerde u het niet meer te weten en voegde daaraan toe dat er twee moto's naar u kwamen toegereden en dat u op uw hoofd werd geslagen (CGVS, p.25). Uit de door u neergelegde aangifte, blijkt dat de aanval plaatsvond rond 17u30 (zie stuk 8). Het is zeer bedenkelijk dat u het CGVS geen duidelijkere tijdsindicatie kon geven van deze ingrijpende gebeurtenis, des te meer daar u blijkbaar wel nog wist om hoe laat u de volgende dag klacht was gaan indienen en ook om hoe laat u klacht was gaan indienen op 20 juli 2018 (CGVS, p.22-24).

Betreffende deze aangiftes, dient er nog opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u naar de politie bent gegaan na de incidenten daar u zelf verklaarde dat de politie samenwerkt met de regering en de colectivos (CGVS, p.8). Ook nadat de colectivos u op 8 augustus 2018 hadden aangevallen omdat u – naar u meent – klacht was gaan indienen tegen de politie na de manifestatie in Maracay (CGVS, p.5 en p.24), ging u opnieuw aangifte doen in hetzelfde politiekantoor. U stelde dat het CICPC uw klacht gewoon noteerde en dat u het deed om uzelf te beschermen, maar daarnaast verklaarde u herhaaldelijk dat de politie nauw samenwerkt met het regime en de colectivos (CGVS, p.8-9). Uw gestelde gedrag is dan ook bedenkelijk gezien het risico op meer problemen dat u er zelf uit afleidde.

Ten slotte dient er nog eens herhaald te worden dat u eerst verklaarde dat uw handtas werd gestolen tijdens de manifestatie van verplegers op 19 juli, om hierna uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u niet toen werd bestolen maar wel tijdens de aanval van de Tupamaros op 8 augustus (CGVS, p.16 en p.22), wat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten verder ondermijnt.

Dat u als een in ongenoegen gevallen overheidsmedewerkster, zou worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerde oppositionele activiteiten, wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u Venezuela op 4 september 2018 met uw eigen paspoort legaal heeft kunnen verlaten vanaf de luchthaven Maiquetia in Caracas (CGVS, p.17). U stelde weliswaar dat u een uur lang werd ondervraagd op de luchthaven en dat al uw bagage werd doorzocht maar uw verklaringen hierover zijn geenszins aannemelijk. U stelde dat de immigratiedienst u nooit had laten vertrekken als u had gezegd dat u als verpleegster werkte voor het Ministerie van Volksgezondheid daar u dan zou worden beschouwd als landverraadster (CGVS, p.17). U verklaarde dat men u op de luchthaven vroeg wat u deed, wat u had gestudeerd en met welk doel u het land zou verlaten, waarop u antwoordde dat u gewoon een paar dagen wegging (CGVS, p.17). Gevraagd wat u zei aan de bevoegde instantie als u werd gevraagd wat voor werk u deed en wat u had gestudeerd, antwoordde u naast de kwestie dat u gewoon zei dat u de reis cadeau had gekregen en dat u maar enkele dagen wegging (CGVS, p.17). De vraag herhaald, repliceerde u dat u niets zei en dat als u had gezegd dat u verpleegster was, u meteen in de boeien was geslagen (CGVS, p.17). Gevraagd of het dan geen probleem was dat u niet antwoordde op hun vragen, stelde u dat u niets zei wanneer ze vroegen wat u had gestudeerd en dat u zei dat u werkte maar dat u niet preciseerde wat u juist deed aangezien dat gevaarlijk zou zijn geweest voor u (CGVS, p.17). U erop wijzend dat het bedenkelijk is dat u zomaar de vraag naar uw werk kon ontwijken, antwoordde u nu dat u had gezegd dat u niet werkte en dat uw vader de reis had betaald (CGVS, p.17). U erop wijzend dat u net nog had verklaard dat u wel had gezegd dat u werkte maar niet als wat, kwam u niet verder dan te stellen dat u hen niet had verteld dat u een verpleegster was (CGVS, p.17). Dat u op de luchthaven een uur werd ondervraagd en dat al uw bezittingen, waaronder ook uw gsm, werden doorzocht maar dat er niet werd doorgevraagd naar uw bezigheden in Venezuela en er genoeg werd genomen met uw ontwijkende antwoorden (CGVS, p.17), is niet geloofwaardig. Uw verklaringen over uw confrontatie met de autoriteiten op de luchthaven, weet dan ook geenszins te overtuigen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerde politieke activiteiten en de hieruit voortvloeiende problemen. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw Venezolaans paspoort, het bewijs van uw woonplaats in Santa Rita, de foto van uw diploma verpleegkunde, de kopieën van de drie werkattesten van de Corporación de Salud del Estado Aragua, de foto van u die aan het werk is in het gezondheidscentrum, en de foto van u die contraceptiva aan het uitdelen is op straat, bevatten enkel informatie over uw identiteit, studies en werk in Venezuela,

elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de kopieën van de verslagen die u heeft opgemaakt betreffende de vervallen medicatie die toekwam in het gezondheidscentrum in uw gemeente en die uw bazin niet zou hebben willen ondertekenen, dient er opgemerkt te worden dat u de verslagen zelf heeft geschreven (CGVS, p.7) en dat ze op zich geen bewijs zijn voor de door u beweerde vervolging in uw land. De drie foto's van u die aan het werk is in de Eldorado gevangenis in Bolivar, zijn niet meer dan dat. Het CGVS betwist niet dat u daar een maand zou hebben gewerkt maar wel de redenen waarom u naar daar zou zijn gestuurd. Het internetartikel aangaande de mars van verplegers in Maracay van 19 juli 2018, is geen bewijs voor uw eigen deelname aan de manifestatie en de daaropvolgende beweerde problemen. De foto van het politiekantoor dat is gelegen naast het gezondheidscentrum in uw gemeente en dat – volgens uw verklaringen – werd bezocht door de colectivos, (CGVS, p.6 en p.8), zegt evenmin iets over de door u beweerde persoonlijke vervolging in uw land. Wat betreft het medisch verslag van uw verzorging in het ziekenhuis na de aanval van de politie tijdens de manifestatie in Maracay en de kopieën van uw twee aangiftes bij het CICPC, dient er ten slotte opgemerkt te worden dat deze documenten op zich niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Veemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T.v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 april 2019 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij gaat in op de *“UNHCR conflict analyse”* en wijst op de mensenrechtenschendingen in Venezuela, als *“gevolg van een politiek beleid”* en *“grotendeels begaan door de staat”*, en op *“objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR)”* die zouden aantonen *“dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren”*.

Zij bespreekt de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen”*, de collectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid.

Verzoekster gaat in op de economische en sociale rechten in Venezuela en meent dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Zij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”*. Zij stelt nog dat *“uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden”*.

Zij meent dat *“het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg [staat]”*. Volgens haar *“dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden”*. Zij stelt *“dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie”* en dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*. Zij voert aan dat *“volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond [is]”*.

Verzoekster wijst op de prospectieve beoordeling van de vrees voor vervolging en klaagt aan dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht, terwijl verzoekster *“bij terugkeer naar Venezuela vreest gedood te worden omwille van haar houding tegen de regering”*.

Volgens verzoekster is er een *“link met conventiegrond”*, gezien er in Venezuela sprake is van *“afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”*, waarbij *“het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat”*.

Verzoekster meent *“dat het voor het CGVS onmogelijk is om het geweld in kaart te brengen”*. Zij stelt dat *“gezien het geweld algemeen verspreid is en eveneens de socioeconomische crisis het volledige land treft kan momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR”*.

Zij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid, de verklaringen, de documenten, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Zij benadrukt dat zij *“naar waarheid haar problemen tijdens het gehoor op het CGVS uiteengezet [heeft]”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie bij: *“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 jul 2019, *“COI Focus: Venezuela: Situation socio-économique”* van 20 april 2018, *“Venezuela, Situational update and 2019 outlook”*, *“Venezuela blackout: with the*

electricity out, I can't get my chemo", "Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout", "10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis", "AI - Venezuela 2017-2018", "The Darkest Hours; Power Outages Raise the Temperature in Venezuela", "Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts", "Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen", "The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela", "Venezuelans turn to food production amid crisis" en "Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela".

Bij aanvullende nota van 4 december worden nog volgende stukken bijgebracht door de verwerende partij:

IACHR, "Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report" van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op "<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf>" of op "<https://reliefweb.int>"; OCHCR, "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juni 2018, beschikbaar op "https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf" of op "<https://reliefweb.int>"; de COI Focus Venezuela: "Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op "https://www.egvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf" of op "<https://www.cgvs.be/nl>"; de COI Focus Venezuela: "Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, beschikbaar op "https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf" of op "<https://www.cavs.be/nl>"; en OHCHR: "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", van juli 2019, beschikbaar op "https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx" of op "<https://www.ochcr.org>". Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: "Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019.

Ter terechtzitting wordt nog een aanvullende nota neergelegd met een attest van de 'Voluntad Popular Aragua' van 6 april 2017 waarin gesteld wordt dat "verzoekster activiste is voor deze partij".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela uit vrees "gedood te worden omwille van haar houding tegen de regering".

2.4.2. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters beweerd politiek profiel. Zo bleken haar verklaringen over Voluntad Popular, de oppositiepartij waarvan zij sinds 2010 officieel lid zou zijn (notities, p. 11), uiterst beperkt en weinig overtuigend.

Zij kon geenszins doorleefd aangeven waarom zij in 2010 lid werd van de partij, wat er in 2010 was gebeurd waardoor zij besloot om haar in te zetten voor de partij, voor wat Leopoldo Lopez in 2010 campagne voerde, wat haar zo aansprak in de partij, waarom zij net koos voor Voluntad Popular, eerder dan voor een andere oppositiepartij, of wat zij zo goed vond aan Leopoldo Lopez (notities, p. 11-12). Gevraagd naar de geschiedenis van de partij kwam verzoekster niet verder dan dat Leopoldo Lopez de partij oprichtte in 2006 en dat zijn vrouw Lilian Tintori de zaken overnam van hem na zijn arrestatie in 2014 (notities, p. 12).

2.4.3. Het voorgelegde attest van lidmaatschap, ter bewijs van haar registratie als activist van de partij, kan eenvoudigweg via de website, met een Venezolaanse identiteitskaart en zonder bijkomende controle, worden verkregen en kan derhalve verzoeksters beweerd actief lidmaatschap sinds 2010 niet staven. Hieruit kan hoe dan ook niet blijken hoe lang of op welke wijze verzoekster betrokken was bij de partij, noch wat haar activiteiten waren. Verzoekster laat verder na enig ander bewijs van haar politiek lidmaatschap neer te leggen. Zij verklaarde weliswaar dat zij een partijlidkaart had, maar dat deze kaart in haar portefeuille zat die werd gestolen (notities, p. 6). Over deze diefstal legde verzoekster echter tegenstrijdige verklaringen af (notities, p. 16, 22) die de geloofwaardigheid ervan logischerwijze ondermijnen. Evenmin legt verzoekster uit waarom zij tot op heden nalaat een kopie van deze lidkaart dan wel enig andere document aangaande haar lidmaatschap voor te leggen. Ter terechtzitting wordt nog een aanvullende nota neergelegd met een attest van de Voluntad Popular Aragua van 6 april 2017 waarin gesteld wordt dat *“verzoekster activiste is voor deze partij”*. Ook aan dit attest kan geen bewijswaarde worden gehecht nu het inhoudelijk strijdig is met verzoeksters verklaringen dat ze al lid is van de beweging sedert 2010 en niet 2013 zoals het attest stelt, bovendien blijkt uit wat volgt, verzoekster amper haar activiteiten kon beschrijven

Wat betreft verzoeksters beweerd activiteiten voor de partij Voluntad Popular, merkt de Raad op dat deze - in zoverre waarachtig - alleszins uiterst beperkt en weinig zichtbaar waren. Het organiseren van vergaderingen thuis kon verzoekster niet middels doorleefde verklaringen aannemelijk maken (notities, p. 13). Over het promotie voeren *“om de politiek te verbeteren”* (notities, p. 12), zijnde tijdens haar werk met patiënten over politiek spreken, hen vertellen dat de mentaliteit van het socialisme moest veranderen en hen oproepen om op te komen voor hun rechten en te protesteren voor een betere toekomst (notities, p. 12), verklaarde verzoekster enerzijds dat zij niet wist of haar werkgever hiervan op de hoogte was (notities, p. 12), om dan anderzijds te stellen dat de socialistische aan de macht zijn in haar gemeente en dat de gemeenteraad (consejo comunal) haar in het oog hield en informatie over haar doorgaf (notities, p. 12). Verder kon zij met moeite spontaan aangeven aan hoeveel en aan welke manifestaties zij zelf deelnam (notities, p. 14-15), maar blijkt het hoe dan ook slechts over een viertal keren te gaan gespreid over *“jaren geleden”*, 2014, 2017 en 2018 (notities, p. 14-15). Het is dan ook opvallend dat verzoekster op haar werk haar patiënten aansprak om te gaan protesteren terwijl zij zelf op 8 jaar tijd slechts enkele keren deelnam aan een betoging.

2.4.4. De Raad merkt nog op dat het ter terechtzitting neergelegde attest onvoldoende is om haar beweerd deelname aan vergaderingen, het organiseren van de vergaderingen thuis, het mobiliseren van patiënten en haar deelnames aan manifestaties aan te tonen. Immers dat verzoekster door *“haar persoonlijke kwaliteiten uitgeblonken is”* kan geenszins blijken uit haar verklaringen te meer verzoekster amper kan verklaren waar de partij voor staat (en deze dus niet kon aanprijzen bij haar patiënten) en zij bij algemeenheden blijft (zoals, opkomen voor rechten, protesteren voor een betere toekomst) die voor alle partijen en bewegingen gelden, zowel voor oppositie- als regeringspartijen en voor de vele burgers die op straat komen om te protesteren tegen de inflatie en andere dagelijkse moeilijkheden.

2.4.5. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters lidmaatschap bij de partij Voluntad Popular noch aan haar beweerd oppositieactiviteiten, kunnen de hieruit voortvloeiende problemen evenmin hebben plaatsgevonden. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat verzoekster weliswaar beweerd dat zij moest gaan werken in de Eldorado gevangenis in Bolivar om haar te intimideren en dat de gevangenen haar aanspraken over haar regeringskritiek (notities, p. 6-7, 18, 20-21), maar blijkt uit haar overige verklaringen dat zij in werkelijkheid na een maand op eigen initiaties kon terugkeren naar Aragua en zonder problemen weer haar oude werk kon hervatten (notities, p. 21-22). Dat ze verplicht ging werken in deze gevangenis kan dan ook niet blijken. Wat betreft de aangehaalde incidenten met de Tupamaros, na haar beweerd deelname aan de betoging van het gezondheidspersoneel in Maracay op 19 juli 2018, acht de Raad het opvallend dat verzoekster hiervoor aangifte deed bij de politie, terwijl zij zelf herhaaldelijk verklaarde dat de politie samenwerkt met het regime en de colectivos (notities, p. 8-9) en zij zodoende logischerwijze had moeten weten dat zij zich hierdoor nog meer in de problemen zou werken.

2.4.6. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoekster problemen ondervond op haar werk omwille van haar kritische houding ten aanzien van de regering, waaronder ook bedreigingen vanwege de burgemeester, terwijl zij tot juli 2018 gewoonweg kon blijven werken voor het Ministerie van Gezondheid en er zelfs nooit werd gesproken over, laat staan werd aangedrongen, op haar ontslag (notities, p. 19-20).

2.4.7. Dat verzoekster in werkelijkheid geen problematisch politiek profiel had waardoor zij problemen kende en vervolging dient te vrezen, blijkt nog uit de vaststelling dat zij op 4 september 2018 met haar eigen paspoort legaal het land heeft kunnen verlaten via de luchthaven Maiquetia in Caracas (notities, p. 17). Zij verklaarde weliswaar dat zij een uur lang werd ondervraagd op de luchthaven en dat al haar bagage werd doorzocht, maar zij beweerde ook dat zij met smoesjes en leugens over haar werk problemen kon vermijden (notities, p. 17). Indien de Venezolaanse veiligheidsdiensten verzoekster nooit zouden laten vertrekken als ze wisten dat zij als verpleegster werkte (notities, op. 17) en dit zo belangrijk zou zijn als verzoekster beweert (notities, p. 17), kan logischerwijze worden aangenomen dat deze autoriteiten verzoekster niet louter op haar (overigens dan nog incoherente) verklaringen zouden geloven (notities, p. 17). Verzoekster kan bezwaarlijk enerzijds menen door de Venezolaanse autoriteiten geviseerd te worden omwille van haar politiek profiel, doch anderzijds beweren dat zij de autoriteiten op de luchthaven simpelweg kon voorliegen over haar werk bij het Ministerie van Gezondheidszorg én dat deze autoriteiten ook onwetend waren over haar oppositieactiviteiten. Haar verklaringen zijn manifest incoherent.

2.4.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht, terwijl verzoekster *“bij terugkeer naar Venezuela vreest gedood te worden omwille van haar houding tegen de regering”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt over een problematisch politiek profiel te beschikken, noch dat zij hierdoor reeds problemen heeft gekend, laat staan dat zij aantoonde omwille van haar leugenachtig profiel in de toekomst problemen te kennen. Integendeel, uit haar tewerkstelling bij de overheid en haar legaal vertrek uit Venezuela kan enkel worden afgeleid dat verzoekster geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat.

2.4.9. Hoe dan ook, zelfs als verzoekster zou worden gevolgd - wat niet het geval is - kan het loutere feit dat verzoekster kritiek uitte op de regering en aan enkele politieke acties zou hebben deelgenomen in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Immers, uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota neergelegd blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij personen geviseerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR en geconsulteerd in *“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geconsulteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen.

Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *“het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergeret”*. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. De Raad kan uit de beschikbare informatie vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.10. Het handgeschreven medisch verslag van 19 juli 2018 betreft volgens verzoekster de verzorging in het ziekenhuis na de aanval van de politie tijdens de manifestatie in Maracay (notities, p. 7). Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. X van 10 juni 2004). Een dergelijk attest kan verzoeksters politiek profiel en oppositieactiviteiten en de problemen hierdoor dan ook niet staven.

2.4.11. De door haar voorgelegde aangiften bij het CICPC werden opgesteld op basis van verzoeksters verklaringen (notities, p. 8) en kunnen derhalve de waarachtigheid van de feiten erin niet aantonen. Bovendien betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

2.4.12. Het internetartikel aangaande de mars van verplegers in Maracay van 19 juli 2018 kan verzoeksters deelname hieraan niet aantonen, laat staan dat het aantoont dat zij hierdoor problemen zou hebben gekend. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster enkel over haar persoon spreekt en haar beweerd activisme niet in een breder kader kan aanbrengen. Dit geldt te meer indien ze zou deelgenomen hebben aan een betoging van collega's.

2.4.13. De foto van het politiekantoor dat gelegen zou zijn naast het gezondheidscentrum in haar gemeente en dat zou zijn bezocht door de *colectivos* (notities, p. 6, 8), kan evenmin verzoeksters asielrelaas staven.

2.4.14. De overige voor verzoekster neergelegde stukken - haar Venezolaans paspoort, het bewijs van haar woonplaats in Santa Rita, de foto van haar diploma verpleegkunde, de fotokopieën van drie werkattesten van de Corporación de Salud del Estado Aragua, fotokopieën van de verslagen betreffende de vervallen medicatie die toekwam in het gezondheidscentrum, de foto van verzoekster aan het werk in het gezondheidscentrum, de foto van verzoekster die contraceptiva aan het uitdelen is op straat, de drie foto's van verzoekster aan het werk in de Eldorado gevangenis in Boliva - betreffen enkel verzoeksters identiteit, studies en werk in Venezuela, wat als dusdanig niet betwist wordt.

2.4.15. Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op de algemene socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”,

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Waar verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op haar kritische houding ten aanzien van de regering, antwoordt de Raad dat niet ontkent of betwist wordt dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en zij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de relevante mensenrechtenrapporten (“*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR en geconsulteerd in “*COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019; “*Amnesty International*” *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geconsulteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij in haar verzoekschrift dat de bevolking er niet meer in slaagt “te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”. Zij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten “door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat zij niet aanhaalt, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter geenszins dat zij armoedig was. Zij heeft universitaire studies verpleegkunde afgerond aan twee universiteiten (notities, p. 4) en zij had steeds werk bij het Ministerie van Volksgezondheid, tot zij zelf besloot hiermee te stoppen (notities, p. 7, 9). Haar vader heeft een eigen zaak, een schildersatelier (notities, p. 9), en haar moeder is huisvrouw (notities, p. 10) met haar ouders en broer gaat het *“goed”* (notities, p. 10). Haar vader betaalde 1200 euro voor haar reis: *“Ja, hij werkt, hij heeft een zaak. Hij heeft de wagen verkocht die hij me cadeau zou doen. Voor mijn veiligheid gebruikte ik die wagen niet. Ik durfde niet te veel rondrijden.”* (notities, p. 17). Verzoeksters familie kon met hun eigen geld bij de apotheek medicatie kopen voor haar moeder (notities, p. 19). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster werkte voor de overheid en een inkomen had.

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden.

Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Noch blijkt verzoekster terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij aangehaald, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoekster zich nog steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij wijst in haar verzoekschrift op de mensenrechtenschendingen in Venezuela, als "*gevolg van een politiek beleid*" en "*grotendeels begaan door de staat*", en op "*objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR)*" die zouden aantonen "*dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren*". Zij bespreekt tevens de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de "*verschillende bendes, paramilitaire groeperingen*", de collectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*" (HvJ 30 januari 2014 (GK), "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", C- 285/12, punt 29).

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK